

הערות של דורית רינגרט לרישומי הספר כפה אדומה , שיצרה דרורה דקל הספר הוא אחד הפרקים בטרילוגיה – מכתבים אדומים .

בחרתי לנתח את אחד מדפי הספר כפה אדומה , עליו כתבה בהרחבה ענת גטניו.
בו היא מבארת ומרחיבה את העיון והמבט על שתי סדרות מתוך שלוש בעבודותיה של
דרורה הנושאות את השם **מכתבים אדומים**. ענת גטניו מפרטת את מעשה המרכבה
שעשתה דרורה בעבודה זו, עבודה על מצע ציורי של ספר ילדותה כיפה אדומה, אותו קיבלה
מאימה, ושילובם של מכתבים הממוענים לאימה של דרורה. לאחר מות האם פתחה דרורה
את המיכתבים, מכתבים מהוריה, ומחברתה של האם, דורה, מכתבים המספרים את מסע
בריחתם מווינה לצ'כיה ובצ'כיה ממקום למקום. במכתבים הם שולחים פניה וטענה לביתם
ששרדה שתעזור להם להגיע לחוף מבטחים . דרורה מבקשת לתרגם את הכתוב, נוגעת
ונוברת בטקסטים שאינם ממוענים אליה, ואולי בכל זאת בדרך עקיפה, כן.

על ובתוך צילומי סיפור כיפה אדומה, מוסיפה, משבשת, רושמת, בוכה וצוחקת דרורה.
הספר הפתוח מהווה פורמט עיקבי, שני דפים פרושים, כאילו מבטיחים אפשרות של קריאה
ובה בעת משבשים כל יכולת. קו התפר בין שני העמודים מודגש, מודבק, מנסה לאחות,
מנסה אולי לסדר את הסיפור שהשתבש.

דרורה מבטלת את ההפרדה בין הטקסט המילולי לציור הצבעוני ע"י רישום וציור טקסטורה
אחידה בשני הדפים, משבשת את קריאת הטקסט, מתערבת באיור התמים, מחבלת בסיפור,
מסבכת את דמותה של כיפה אדומה ומערבת אותה עם דמותו של הזאב, ומייצרת דמויות
מייצגות רוע ולא מותירה מנוח.

ואחרי כל זאת, חוזרת ומצרפת על עבודותה תווית של הצנזור שמצאה על מכתבי ההורים אל
האם, החותמת המאשרת תקינותו של הטקסט, חותמת של בקרה, של אישור, המורה על
פריצה ופלישה, חילול כל הפרטי והאישי בכח. כך שהטקסט העוסק בפלישה וכח עובר אף
הוא התקפה בכל דרך אפשרית.